

מ"ת 30977/05/15 - דן שפריר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

מ"ת 30977-05-15 מדינת ישראל נ' מריסאת(עציר) ואח'
תיק חיצוני: פמז 5400/13

בפני כבוד השופטת אילונה לינדנשטראוס
המבקש/הנאשם דן שפריר ע"י ב"כ עו"ד ציון סהראי
נגד
המשיבה/המאשימה מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז צפון

החלטה

1. לפניי בקשת הנאשם לביטול סעד זמני שניתן בנוגע לרכושו.

2. ביום 4.11.2015 הוגש נגד המבקש - עו"ד במקצועו, ביחד עם נאשמים נוספים, כתב אישום המייחס למבקש עבירות שונות ובהן - קשירת קשר לביצוע פשע, זיוף מסמכים בכוונה לקבל באמצעותם דבר בנסיבות מחמירות, קבלת דבר במרמה וכן הלבנת הון לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס - 2000 (להלן: **חוק איסור הלבנת הון**).

על פי כתב האישום, בתמצית, קשרו ביניהם הנאשמים קשר להשתלט על חלקות קרקע שונות באמצעות זיוף מסמכים שונים והעברת הבעלות עליהן לידיהם, תוך נישול בעליהן החוקיים, וזאת במקרים רבים (ת"פ 30932-05-15, להלן: **התיק העיקרי**).

3. לאחר הגשת כתב האישום ולבקשת המשיבה, ניתן בבית משפט זה (כב' השופט יוסף בן-חמו) ביום 14.4.2016 סעד זמני לגבי רכושו של המבקש שחילוטו מבוקש במסגרת כתב האישום ובכלל זה - צו מניעה בנוגע למקרקעין הידועים כחלקה 14 בגוש 17187 בנהלל, וזאת עד לתום ההליכים בתיק העיקרי. הסעד הזמני האמור ניתן על פי סעיף 23 לחוק איסור הלבנת הון, המפנה לסעיפים 36ג-י לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג - 1973 וכן לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי [מעצר וחיפוש] התשכ"ט - 1969.

4. ביום 28.4.2019 ניתנה הכרעת הדין בתיק העיקרי (כב' השופט ערפאת טאהא). המבקש זוכה מן העבירות לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, אך הורשע, במספר אישומים, בעבירות של שימוש במסמך מזויף, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, שיבוש מהלכי משפט ומסירת הצהרה לא נכונה לרשויות המס ביודעין. התיק העיקרי קבוע לשלב

הטיעונים לעונש ליום 24.9.2019.

5. בעקבות הכרעת הדין ונוכח זיכוי המבקש מעבירת הלבנת ההון, הגיש המבקש בקשה לביטול הסעד הזמני - זו הבקשה דנן. המבקש נסמך בבקשתו על החלטתו של בית המשפט העליון (כב' השופט נ' הנדל) בבש"פ 10290/09 מדינת ישראל נ' אלכסנדר גאוי (7.1.2010, להלן: ענין גאוי), בה נקבע כי לאחר זיכוי הנאשם מעבירות הלבנת ההון, אין בית המשפט (ואף לא ערכאת הערעור) מוסמך להותיר צו זמני על כנו עד להכרעה בערעור על הזיכוי, וזאת משאין הוראת חוק המסמיכה אותו ליתן סעד כזה.

6. המשיבה מבקשת לדחות את הבקשה. לטענתה, מאז ענין גאוי ניתנו החלטות נוספות על ידי בית המשפט העליון, בהן נקבע כי יש לבית המשפט סמכות ליתן סעד זמני עד לתום הדין בערעור. המשיבה מפנה להחלטת בית המשפט העליון (כב' השופט נ' סולברג) בע"פ 4456/14, אביגדור קלנר נ' מדינת ישראל (15.9.2014, להלן: ענין הולילנד), שם ניתן סעד זמני לתקופת הערעור חרף ההחלטה בערכאה הדיונית שלא לחלט את הרכוש כולו, כאשר בית המשפט העליון מאבחן את ענין הולילנד מענין גאוי, שכן בענין הולילנד הנאשם הורשע, כבר הוגש ערעור על ידי המשיבה ולא נראה שיגרם נזק ממשי או בלתי הפיך מהותית הסעד הזמני עד לפסק הדין בערעור.

לטענת המשיבה, ענייננו דומה יותר לענין הולילנד: המבקש הורשע בעבירות המרמה המהוות את "עבירת המקור" לעבירת הלבנת ההון ממנה זוכה בשל אי הוכחת היסוד הנפשי הנדרש לעבירה זו; המשיבה החליטה להגיש ערעור נגד זיכוי המבקש, שכן לטענתה ממצאי העובדה שנקבעו בהכרעת הדין מלמדים כי לכל הפחות המבקש עבר עבירת הלבנת ההון ממדרג נורמטיבי נמוך יותר (לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון); ולא נראה כי ייגרם למבקש נזק ממשי ולבטח לא בלתי הפיך מהותית הסעד הזמני על כנו, שכן מדובר בנחלה במושב התפוסה ברישום בלבד ואין בסעד הזמני כדי למנוע מן המבקש ליהנות ממנה או מפירותיה. עוד טוענת המשיבה כי ביטול הסעד הזמני עלול לסכל את האפשרות להוציא לפועל את ההכרעה בערעור, בשים לב לחובת החילוט הקבועה לצד ההרשעה בעבירות הלבנת ההון, מכוח סעיף 21 לחוק. עוד נסמכת המשיבה על החלטתו של בית המשפט העליון ברע"פ 6709/15 דנה שירותי נמל ולוגיסטיקה נ' משטרת ישראל, בה נקבע כי כאשר נתונה בידי בית המשפט הסמכות לחלט רכוש, כי אז קיימת גם סמכות העזר לתפוס אותו ולהחזיקו וזאת כדי להבטיח את החילוט העתידי, אם וכאשר יורשע הנאשם. על כן, יש לאפשר לערכאת הערעור לבחון את סיכויי הערעור ולו בחינה ראשונית, על מנת לבחון מתן סעד זמני עד לדין בערעור.

דין והכרעה

7. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים בכתב ושמעתי טענותיהם בדיון שהתקיים בפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

8. ראשית ובהיבט הדיוני, בשלב זה וכל עוד לא תמו ההליכים בתיק העיקרי, ממילא טרם הגישה המשיבה את הערעור על הכרעת הדין, שעל פי הצהרתה בדעתה להגיש, בגדרו תובא השאלה העומדת לדיון כאן לפתחו של בית המשפט העליון. בשים לב לכך שהסעד הזמני ניתן "עד תום ההליכים" סבורני כי ראוי, ולו על מנת שלא לקבוע עובדות מוגמרות בפני ערכאת הערעור, שלא לבטל בשלב זה את הסעד הזמני.

9. ולגופו של עניין. ככלל, ייתכנו מספר מצבים שונים בהקשר של הותרת הסעד הזמני על כנו:

האחד - הוא מצב בו הנאשם **זוכה מכל אשמה**. זה היה מצב הדברים בעניין גאווי ועל פי החלטת בית המשפט העליון באותו עניין, בית המשפט איננו מוסמך להותיר את הסעד הזמני על כנו עד להכרעה בערעור על הזיכוי.

השני - הוא מצב בו הנאשם **הורשע בעבירת הלבנת ההון**. זה היה מצב הדברים בעניין הולילנד ושם הותר הסעד הזמני על כנו לתקופת הערעור, אף בלא שנזכרה הוראת חוק מסוימת לעניין הסמכות להורות כן.

השלישי - הוא מצב דברים "**מעורב**", במסגרתו הנאשם **מזוכה מעבירת הלבנת ההון**, אך **מורשע בעבירה אחרת**. מצב דברים זה לא נדון - לא בעניין גאווי ולא בעניין הולילנד. בקבוצת מקרים זו תיתכנה שתי אפשרויות:

- מצב דברים בו הנאשם **מורשע בעבירה שאיננה "עבירת מקור"** לעבירת הלבנת ההון, היינו - "עבירה" כהגדרתה בסעיף 2(א) לחוק איסור הלבנת הון וכמפורט בתוספת הראשונה שבו. במצב דברים זה (שאיננו חל בענייננו ולפיכך לא יידון כאן), יתכן ונכון יהיה להחיל את הכלל שנקבע בעניין גאווי ולראות בנאשם כאילו זוכה מכל אשמה לעניין ביטול הסעד הזמני.

- שונה הוא מצב דברים בו הנאשם **מורשע בעבירה שהיא "עבירת מקור"** לעבירת הלבנת ההון. זהו מצב הדברים בענייננו וכאמור, הוא לא נדון בעניין גאווי. סבורני כי על מצב דברים זה, נכון להחיל את ההחלטה בעניין הולילנד. אין מדובר במקרה בו הנאשם מזוכה מכל אשמה (כמו בעניין גאווי) והערעור על הזיכוי, לפי עמדת המשיבה, יעסוק בזיקה שבין ההרשעה ב"עבירת המקור" לאפשרות ההרשעה בעבירת הלבנת ההון, אף אם במדרג נורמטיבי נמוך יותר. נוכח הזיקה שבין "עבירת המקור" בה הורשע המבקש לעבירת הלבנת ההון, מן הראוי, לכל הפחות, להותיר את הסעד הזמני על כנו עד להגשת הערעור, על מנת לאפשר לערכאת הערעור להידרש לסוגיה, תוך בחינת סיכויי הערעור ושוב - על מנת שלא להציב בפני עובדה מוגמרת ולפיה אם יתקבל הערעור, לא ניתן יהיה עוד לאכוף את חובת החילוט הנלווית להרשעה.

10. לאמור לעיל יש להוסיף את "מאזן הנוחות" הנוטה אף הוא לטובת הותרת הסעד הזמני, וזאת בשים לב לאפשרויות העומדות בפני המבקש לביצוע פעולות במקרקעין עליהם חל הסעד הזמני, כמפורט בסעיף

3 לתגובת המשיבה, אל מול הנזק שייגרם לאינטרס הציבורי אם יבוטל הסעד הזמני, באופן שלא יאפשר עוד את חילוט הנכס, ככל שהערעור יתקבל בסופו של יום.

11. על יסוד הנימוקים המפורטים לעיל, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא החלטה זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ז תמוז תשע"ט, 30 יולי 2019, בהעדר הצדדים.